

У ПАРИСОВОЈ ОРДИНАЦИЈИ

Мек тепих од маховине под задњицама богиња.
Са стране, иза паравана се скромно скривају
по једна робиња, освежавајуће марамике и чаршав.
Хера се већ помирила с тим. Афродита је чак и уживала.
Само је Атена поцрвенела.
Парис је, попут лекара, у рукавицама
чепркао по женама.
Једна је још била девица.
„Скините се! И гаћице!
Ставите ноге у овај обруч!“
Потом упита Енону:
„Можемо ли ми Грцима дати рачун са ПДВ-ом?“
На лицу му злобан осмех:
„Резултат је за две недеље.
Потражите сестру.“

НИОБА ДОЈИ БЛИЗАНЦЕ

Могли би се најзад пробудити – груди су ми као камен.
Један спава разјапљених уста,
стеже ручицу у песницу,
други испружен, као леш –
не трепће, капцима, не помера уста.
Могла бих да испеглам неколико хаљина,
сад је време за то, али набрекле груди,
попут стене у утроби вука,
вуку ме надоле, само што се не срушим,
придржавам се за симс прозора.
Напољу пада киша, а млеко почиње да прска;
пошла бих да га зауставим,
окренула бих се да га покријем
пеленом са даске за пеглање,
али не могу, сви удови су ми укочени,
само очи могу да померам;

два љупка дечија лица у прозорском стаклу,
једна су уста црвена, као крвава,
са других, изнемоглих, усана, слива се пљувачка.

ТРОЈАНКЕ II. АНДРОМАХА

Између Фарсала и Фтије, далеко од људи и морског
ука настанила се господарица мора. У Тетидином

граду све мирише на море, маховина на бунарима
је зеленоплава, поветарац је сланог укуса, Нереиде се вијају

на сликаном мозаику склопљеном од шкољки и од греда
насуканих бродова тешу баштенске клупице. На њих

не може сести Андромаха, робиња, а некад поносна краљица:
леђа прислања уз један стуб, а са чела јој капље

слани зној. За њу је друга трудноћа мучење: када је
носила воду, умало није упала у зденац, а сад је стеже мучнина,

бриде јој леђа, на рад јој несвикле руке покрише сврбљиве,
црвене мрље; служавку више нема да јој повије

отекле ноге. Господарица јој, Хермиона, у вењаку хладује,
рђаве планове против ње кује, али је судба проклиње јаловошћу.

* * *

У зору, док иде на посао, врти јој се и хоће да повраћа.
Само пет минута чека аутобус: сваки дан тако срачуна,

прецизно. Нема повратка, јер јој је дом у пламену,
муж и син мртви. Не пође ли за њега, неће добити визу.

На послу то још не пријављује; што би је већ сад
оговарали. Небески свод је сад као неопрана, згужвана

пелена, по њој се разлило сунце у тамножутим флекама.
Возач је већ познаје: ништа не пита, само јој даје карту.

МИКЕНА. ОРЕСТОВ ПРЕГЛЕД ТЕРЕНА

Страховита је жега,
стигли смо тачно у подне.
Бунара, наравно, нигде нема.
Уз то ми је запао и
најбрљивији водич.
Ако не престане, Зевса ми, убићу га!
Благо Пиладу што није пошао са мном.
Палата је и тако само руина,
са поломљеним лављим главама.
Поврх тога и ова силна гунгула!
Дабоме, у сенци нигде нема места.
А јешћемо тек у три, ко зна где.
И најзад, ево бочне капије,
кроз њу ћу се кришом морати вратити.
Оно тамо је моја пећина,
ту сам се као дете играо.
Пуна је пчела и змија.
Из групе је свако понаособ завирио.
Једна од пчела баш одважно излеће.
Ја сам на реду. Осврћем се.
Пешачимо крај усахле горе
дуж државног пута према аутобусу.
Каснисмо, али страшно много.
Мајка ми је већ крепала; и Егист.

ЋУТИ, ЕНЕЈО!

Не јадај се што си све то одгледала:
што си видела старца Пријама, како се невешто,
попут детета што облачи родитељско одело,
наоружава младалачким оклопом; видела си:
на изнуреним коленима тресе му се штитник за ноге,
превелик шлем му запиње за бразде
на челу, а потом му пада на мренаве
очи, све док га сам не издигне;
видела си где неспретно корача, као
марионета трзана концем и где, оклизнувши се
у синовљевој крви, пада на степениште. Не,
не сажаљевај себе, не урањај лице у дланове, док

причаш Пира, страшнога, што, зграбивши
га за ретку косу, повуче старчеву већ
омлитављену главу, и зари му мач у крту жилу
дубоко и лако, као што домаћица
забада нож у меко тесто. Не сикћи
свакога трена и не срчи, дрхтећи, воду
ти принету из сажалења; нека ти сузе
не квасе лице док приповедаш како је
мач извучен из ране остао сув, јер су
године старога краља упиле све сокове,
и дубоки урез крију тек крхке кости,
бодљиво труње и млитава кожа.
Не јуначи се како си могла убити Хелену,
пуних усана, исплаканих очију, светећи се
тој жени за све увреде; и не хвалиши се
како си, од свих смртника, само ти могла видети
Нептуна док оствама, као неваљали дечак
делове слагалице, ломи и растура по травњаку
големо камење градских зидина.

*(Са мађарској превео **Иван Павичић**)*